

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 8. Vita Monachorum in Ægypto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum IV. A. C. 395. natura Dæmonum, de eorum lapsu, subordinatione & cuilibet ipsorum assignato munere delapsus est. Abbas Isaac de oratione illis collocutus est.

§. VIII.

Vita Monachorum in Ægypto.

I. Inst. c. 5. Sup. l. XV. §. 58. Longa commoratione in Ægypto Cassianus Monachorum illorum vitam, & mores plene didicit, quo auctore plurima de eis scimus; etiam, quibus uterentur vestimentis, scripsit. Tunica linea tegebantur, quæ paulo infra genua dependebat; manicæ cubitum non excedebant, ut ad laborem expeditiores essent manus. Huic *Collobe*, seu *Lebitone* nomen
Reg. I. Pauthom. c. 2. erat. Ciliciorum usum non probabant, tanquam rem insolitam; atque universim, quidquid ostentationem redoleret, damnabant. Latitudo tunicæ longitudine major erat, quam non solum cingulum colligebat, sed etiam fascia lanea, e collo utrinque sub axillas descendens, latera constringebat, ut totis brachiis liberime uti possent. Cucullos, seu Capucios gestabant valde exiguos, qui vix humeros contingebant; hos nec die, nec nocte deponebant. Nudis plerumque incidebant pedibus, nisi quod non nunquam calceos inducerent, ut tempore
c. 10. Hier. Præf. in Reg. S. Pashom. hyberno matutinum frigus, vel meridianos calores arcerent, tuncque illo vulgari

ri calceamentorum genere pedes muniebant, quod latine caligæ dicitur. Supra Sæculum IV.
A. C. 395.
tunicam pallio, quod *Maforte* dicebant, c. 7.
operiebantur; hoc collum, humerosque c. 8.
contegebat, eratque, sicut tunica ex lino c. 9.
contextum; atque his melotam, seu pellem caprinam imponebant. Itinerantes manu baculum tenebant.

Cibus quotidianus solus panis erat, & aqua, quippe post longas deliberationes, & multa experimenta hoc alimentum leguminibus, oleribus, aut arborum fructibus, quæ alii, omisso pane, comede-
bant, præferendum judicarunt. Ipsi igitur pane tosto reficiebantur; singulorum dierum portio erat una libra Romana, seu uncia duodecim, quas duo exigui panes sex unciarum, paximacia dicti, appensi æquabant; unum hora nona, alterum sub crepusculum manducabant. Die- Coll. XXI.
c. 23.
bus, quibus non jejunatur, quales sunt Dominicæ, & tempore Paschali primam refectionem maturius, nempe in meridie, sumebant; id etiam non nunquam hospitum gratia faciebant; sive autem semel, Monachi in
Ægypto.
sive bis reficerentur, nunquam præscriptam sibi mensuram excedebant; ea Coll. II. c. 26.
Monachis novitiis primo magna videbatur, & duodecim panis uncias vix poterant consumere; at ubi temporis successu solo pane vivendum erat, nihilque c. 20.
aliud licebat addere quacunque die, tam c. 21.
sicci

Sæculum IV. sicci alimenti portio levis habebatur.

A. C. 395. Nihilominus certis diebus quidquam so-

C. VIII. c. I. latii adjiciebant, narratque Cassianus; cum quadam die Dominica Abbas Sere-
nus ipsis refectionem parasset, juscum
cum pauxillo olei, & salis frixi, tres oli-
vas, quinque ciceris grana, duo pruna,
& ficum unam unicuique apposuisse.

v. Inst. c. 5. 9. Non omnibus eundem abstinentiæ rigo-
rem imperabant, sed ætatem, sexum, &
cujuscunque vires considerabant. Jeju-
nia duorum, trium, aut plurium die-
rum non expedire putabant, sed magis
singulis diebus cibum sumere.

Vespere, & nocte ad orandum conve-
niebant, & semper duodecim Psalmos re-
citabant; hunc enim morem ut tene-
rent, Patribus suis ab Angelo revelatum
fuisse credebant, qui aliquando Choro
eorum mixtus, undecim Psalmos cecinit,
cuilibet Psalmo orationem adjungens,
tum duodecimum addidit cum Alleluja,
& disparuit. His addiderunt in gratiam
eorum, qui in Scriptura crudiri cuperent,
duas lectiones, unam ex antiquo, alteram
ex novo Testamento, exceptis diebus Sab-
batinis Dominicis, & tempore Paschali,
quo ambæ lectiones ex novo Testamento
legebantur, ex epistolis, aut actis una,
& ex Evangelio altera. Post quemlibet
Psalmum stantes, expansis manibus ora-
bant, exiguo intervallo prosternebantur,
statim.

statimque, ne indormirent, levabantur, illius, qui orantibus præerat, situm exacte sequentes. Summum silentium in psallentium conventu, etiam frequentissimo regnabat, unica vox cantantis Psalmum, aut Presbyteri, Collectam pronuntiantis audiebatur. Ille, quem cantare oportebat, stabat, aliis omnibus in humilibus scamnis sedentibus, nam jejunio, & labore continuo fatigatis standi vires non erant. Psalmos longiores in duas dividebant partes, quia non multos, aut festinanter recitare volebant, sed magnæ animi attentione verborum sensum percipere.

Signum ad orationem tuba cornea dabatur; & cui commissum erat fratres ad nocturnas preces excitare, horam ex cursu siderum exacte observabat, quippe in Ægypto nunquam non serenum est cœlum; ita nec campanis, nec horologio indigebant. In cellulis nihil habebant, præter vestes suas, mattam, in qua cubabant, & sedebant, denique fasciculum crassorum foliorum illius plantæ, quam Papyrus dicebant, eratque in Ægypto magna copia; hinc apud nos papyri nomen ortum, quod eis etiam ad scribendum deservierit. Idem fasciculus de nocte pro pulvinari, de die pro sella erat, nec non eodem in Ecclesia utebantur. Mattas ex juncis, vel foliis palmarum

Sæculum IV.
A. C. 395.

c. 10.

c. 12.

c. 11.

Reg. S. Pa-
chom. n. 1.
Cass. 11.
Inst. c. 17.

Coll. 1. c. 23.

III. Inst. c. 2.

Hist. Eccles. Tom. V.

C

suis

Sæculum IV. suis manibus texebant. De die ad orandum non conveniebant, exceptis diebus
A. C. 395. Sabbati, & Dominicis ad tertiam propter
 Communionem. Aliis diebus in suis
 cellis perseverantes, inter continuas ora-
 tiones laborabant; nam experientia di-
 cicerant, nulla arte facilius, quam si ho-
 mo nunquam vacaret, animi cogitationes
 figi, distractionesque vitari posse. No-
 ctu quoque, si vigilarent, laborabant. Ut
 autem facilius laborem, & orationem con-
 jungerent, opus non difficile, puta mat-
 tas, aut canistros contexere, quod seden-
 tes præstare possent, eligebant. Mona-
 chi Ægyptii inter cæteros omnes maxi-
 me laborem manuum suadebant, tan-
 quam unicum solitudinis tœdio, malis-
 que innumeris remedium. Dicere sole-
 bant, Monachum labore occupatum ab
 unico Dæmone, vacantem vero a pluri-
 mis tentari. Non permittebant, ut Mo-
 nachi a quoquam pro sua sustentatione
 aliquid acciperent, imo continuo labore
 tantam mercedem sibi comparabant, ut
 haberent, unde hospites, ad se invisen-
 tes, reficerent, & largas eleemosinas in
 regiones Lybiæ steriles, & in urbes ad
 redimendos captivos mitterent. Labo-
 ris necessitatem non tantum ex longa ex-
 perientia, sed etiam ex præcepto, &
 exemplo S. Pauli probabant. Nihilomi-
 nus exempla invenimus, Monachis etiam
 in

vid. Sup.
 XVIII. 4.

in Ægypto dona fuisse allata; hinc pro casu necessitatis in hac lege fuisse dispensatum creditur.

Sæculum IV.
A. C. 395.

§. IX.

Monasteriorum numerus in Ægypto.

Illa tempestate in omnibus Ægypti partibus Monasteria visebantur. Illis, quæ in inferiore Thebaide non procul ab intimo maris rubri sinu sita erant, nulla antiquiora. Ibi mons Colzin, ubi S. Antonius in coelum migraverat, & mons, dictus Pisper, seu alio nomine mons exterior, ubi etiam aliquamdiu habitaverat, & deinde plerique ex ejus Discipulis habitaverunt; Discipuli autem S. Antonii ad quinque millia numerabantur, quos, S. Antonio ad superos translato, S. Macarius, ab illis duobus, quos memoravimus, Alexandrino, & Ægyptiaco, alius rexit. S. Macario, S. Posthumius in Regimine successit. Unum Monasterium in altera Nili Regione prope urbem Hermopolim, quo a S. Virgine, & S. Josepho Jesus infans adductus fuisse credebatur, & hodie Matarea dicitur, quingenti ferme Monachi incolebant, S. Apollone, seu Apollonio Rectore, quem Imperato Julianus in carcerem miserat. Albis semper utebantur vestimentis; munditiem ante omnia amabant, suadebatque Apollo, ut singulis diebus communicarent. S. Isido-

Sup. l. XIII.
§. 36. Rosw.
p. 233.

Sup. l. XVI.
§. 37.

Sup. XV.
§. 33.